

Bilag

Åbent brev til Miljøminister Troels Lund Poulsen

Eksempler på uhensigtsmæssigheder i den nuværende ordning for husdyrgodkendelser

Vi oplever ofte, at Husdyrgodkendelserne giver anledning til problemer. Nedenfor er redegjort for nogle af de typiske udfordringer, som landbrugskonsulenterne støder på i arbejdet.

Eksempel 1: Lang sagsbehandlingstid pga. uenighed om metoder til beregning af lugt

En landmand sendte sin ansøgning ind til amtet i efteråret 2006. 1. januar 2007 overgår sagen til kommunen. I juli 2007 giver kommunen afslag, da de ikke mener en OML-beregningen kan anvendes til at vise, at genekriterierne for lugt er overholdt. I maj 2008 ophæver Miljøklagenævnet kommunes afgørelse om afslag og hjemviser sagen til fornyet behandling, idet kommunen skal anerkende OML-beregningen.

Sagen har siden verseret i kommunen, idet kommunen vedvarende har fremsat nye krav, som ansøger skal opfylde for at få en godkendelse. Senest har kommunen stillet krav om fast overdækning af gyllebeholder, selv om det af bekendtgørelsen fremgår, at fast overdækning kan undlades, såfremt der etableres tæt overdækning i form af naturlig flydelag. Da kommunen har meddelt, at den vil fastholde sit krav om fast overdækning, er landmanden nødsaget til at påklage afgørelsen, hvilket igen betyder, at såfremt Naturklagenævnet giver landmanden medhold, vil det medføre en yderligere forsinkelse inden der foreligger en godkendelse, idet kommunen skal genbehandle sagen på ny.

Eksempel 2: Behov for klare regler om BAT

Der er behov for helt klare regler for anvendelse af BAT. I øjeblikket ser vi eksempler på, at landmænd må tage teknologier i anvendelse, som ikke har dokumenteret effekt, men alene tages i brug med henvisning til BAT. Selv om vejledningen for BAT klart siger, at der skal være proportionalitet mellem krav om anvendelse af ny teknologi og økonomi, fastholder kommunerne kravet om BAT uden hensyn til de økonomiske omkostninger.

Eksempelvis er en landmand blevet stillet over for krav om etablering af luftvasker med syre for at mindske lugt og ammoniak til omgivelserne. Det sker, selv om det af Miljøstyrelsens BAT-blad fremgår, at undersøgelser har påvist, at brugen af syreskrubbere ikke kan påvise nogen lugtreducerende effekt. Det fremgår ligeledes, at syreskrubbere ikke kan kræves, såfremt ammoniakken kan fjernes på en anden måde, hvilket landmanden har påvist, at han kan.

Det er vores opfattelse, at kommunerne opfatter BAT som en facitliste. BAT skal ifølge vejledningen anvendes, hvor det vil være det mest korrekte, men der skal samtidig foretages en afvejning af en lang række andre miljøhensyn, f.eks. strømforbrug, arbejdsmiljø og økonomi, og herudover skal BAT også inkludere hensynet til dyrevelfærd.

Der ligger således et proportionalitetsprincip i BAT, hvor effekten vurderes i forhold til omkostningerne, men det er desværre sjældent, at proportionalitetsprincippet tages i betragtning i kommunernes sagsbehandling.

Eksempel 3: Kommunerne stiller krav, som ikke kan kontrolleres

I forbindelse med vurderingen af udbringningsarealer skal det, hvor der er søer eller §3 områder, vurderes om der skal tages specielle hensyn i forhold til Bilag IV arter.

Imidlertid er det alene miljømyndigheden, der vurderer, om der skal tages disse hensyn. Det er alene miljømyndigheden, der afgør, om der skal udlægges bræmmer og bredden af disse bræmmer. Kravet til bræmmer kan variere fra ingen bræmmer til 30 – 50m eller mere. Det betyder, at det i forbindelse med ansøgningen ikke er muligt, at foretage en korrekt beregning af udbringningsarealer. Det medfører, at de beregninger, der er lagt til grund for ansøgningen kan blive reduceret med meget store arealer, som landmanden efterfølgende skal ud og finde et andet sted.

Miljømyndighedens krav om udlæg til bræmmer betyder, at landmanden arbejder med en ubekendt størrelse som alene miljømyndigheden kender. En evt. klage over kommunes afgørelse fører almindeligvis ikke til noget, da kommunens vurdering sjældent vil blive anfægtet. Det skyldes, at kommunens begrundelse for kravet om bræmmer er, at det vurderes, at der evt. kan være bilag IV arter som skal beskyttes. Selv om landmanden kan dokumentere, at der for nærværende ikke er nogen beskyttelseshensyn, der skal varetages inden for det pågældende område, vil miljømyndigheden altid ud fra et miljøbeskyttelseshensyn kunne fastholde sin afgørelse.

Landbruget anerkender, at der kan være beskyttelsesværdige interesser omkring søer og §3 områder, men det bør klart fremgå af lovgivning og vejledning, hvilke forhold, der konkret kan begrunde kravet om f.eks. bræmmer, og hvor brede de skal være. Kun således vil det være muligt at foretage en korrekt beregning af de arealer, der skal bruges til udbringning.

Eksempel 4: Etablering af miljøforbedrende plansilo kræver miljøgodkendelse

I henhold til husdyrgødningsbekendtgørelsen, kan en landmand etablere en markstak til opbevaring af grovfoder på en mark uden nogen form for tilladelse eller krav til placering mv. Ønsker han derimod at erstatte sin markstak med en plansilo, kræver det en miljøgodkendelse. Der er således ingen faglig belæg for at etableringen af en plansilo, der reelt ikke ændrer på forholdene på ejendommen ud over, at den sikrer mod nedsivning af ensilagesaft, og dermed forbedrer miljøet skal medføre, at der skal meddeles en helt ny miljøgodkendelse.

En plansilo burde betragtes som en bygning, og derfor alene være omfattet af byggelovens bestemmelser, hvor der også tages højde for sikring af afløb. Kravet om, at en plansilo kræver en miljøgodkendelse kan således betyde, at landmanden vil vente med at etablere en plansilo, indtil det kan ske i forbindelse med en husdyrudvidelse, i stedet for at etablering sker på et tidligere tidspunkt til gavn for miljøet.